

DOOD AAN DE WINDMOLENS!

Sinds zevenenhalf jaar bezit ik een boerderijtje in de Thiérache. Het betekende destijds het in vervulling gaan van een lang gekoesterde wens. Ik kende het gebied al door de vakanties die ik er met mijn gezin in huurhuisjes doorbracht. We weten allemaal wat de charmes van het gebied zijn: de sterk afwisselende maar in elk geval fantastisch mooie natuur en de inspirerende rust; het authentieke Frankrijk op 4 uur rij-afstand van Amsterdam. We wandelen, we lezen, ik kook en ik schrijf. 's Nachts hoor ik de uilen en hun roep accentueert de diepe stilte, in de schemer vliegen de vleermuizen uit over het terras; in de middag horen we het klaaglijke gemiauw van de buizerds. Ook als het kloteweer is, en de regen vanuit het onmetelijk firmament tegen de ruiten striemt, voelen wij er ons gelukkig. Bij de houtkachel, aan mijn schrijftafel, op de bank met een boek, aan het aanrecht met het klaarmaken van lieu de noir of côte de boeuf, met France Musique op de radio, een goede wijn erbij; in deze boerderij uit 1800 die een unieke eigen plek is geworden, ver weg en dichtbij, kom ik alle maanden van het jaar - mijn logboek zegt mij dat ik het retourtje vanaf Amsterdam inmiddels 128 keer gemaakt heb. Er valt van alles van mij af als ik binnenkom en de kachel aanmaak, ik voel me meteen lichter. Met weemoed laat ik bij vertrek het huis weer achter. Ik werp er vanuit de auto een laatste blik op en merk dat het me dierbaar is als een dier, als een groot wijs en trouw en rustig halfslappend dier dat op mijn terugkeer wacht.

Ik schrijf hierboven in de tegenwoordige tijd omdat het me zo vreselijk moeilijk valt erover in de verleden tijd te schrijven. Het doet verdriet om te beseffen en toe te geven dat de betovering verbroken is. Ik ben blij als het heilig is, want dan zie ik de windmolens niet aan de zuidelijke horizon. Maar 's nachts branden hun rode discolichten meedogenloos doorheen de vochtige lucht. De windmeetmast is er ook nog eens bij gekomen met zijn nachtelijke paniekverlichting. Het net sluit zich om ons heen. Voor ons, links en rechts van ons zijn de windmolens gepland op maximaal een paar kilometer afstand. 's Nachts slaap ik niet meer in bij de uilenroep, maar lig ik wakker, tobkend over de op handen zijnde vernietiging van de Thiérache. Nog even, en ik ga er niet meer heen met dat geluksgevoel, met dat kostbare plezier, maar op den duur en uiteindelijk voor een allerlaatste keer: om mijn huis maar aan een ander te slijten. Voor de helft van de prijs waarvoor ik het kocht.

Rogier Vogelenzang, maart 2020.